

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

*SSN Henryk Pietrkowski*

w sprawie z powództwa J. A.

przeciwko Gminie C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 kwietnia 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego Z dnia 17 lipca 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

**odrzuca skargę kasacyjną.**

### Uzasadnienie

Skarga kasacyjna, którą wniósł zawodowy pełnomocnik, pomijając okoliczność, że uzasadnienie podstawy naruszenia prawa procesowego (art. 227 i 232 k.p.c.) jest wadliwe, bowiem Sąd drugiej instancji nie może naruszyć art. 227 k.p.c. przez - jak podał skarżący - „przyjęcie, iż opinia biegłego jest opracowana przez niego tylko na użytek niniejszego procesu”, ani też nie może naruszyć art. 232 k.p.c. przez „nieuwzględnienie wniosku skarżącego o dopuszczenie dowodu” - przede wszystkim nie spełnia istotnego wymagania procesowego, przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 3 k.p.c. Brak bowiem w skardze uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania. Wprawdzie autor skargi kasacyjnej zawarł w jej treści stwierdzenie „wnoszę o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prawidłowe bowiem zastosowanie art. 415 k.c. w ustalonym stanie faktycznym [...] wymaga wykładni obowiązujących przepisów, co stanowi szkodę dla właściciela nieruchomości...”, to jednak jest to tylko pozór wymagania określonego w art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 3 k.p.c. Podobnie ocenić należało

gołosłowne twierdzenie, że „w sprawie występują zasadnicze zagadnienia prawne”. W przypadku gdy skarżący twierdzi, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, obciąża go obowiązek sformułowania tego zagadnienia i wskazania argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11).

Warunek zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie jest spełniony tylko wówczas, gdy skarżący wskaże na występowanie w sprawie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, a zatem określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Niezamieszczenie w skardze kasacyjnej wniosku wypełnionego wskazaną treścią oraz brak jego uzasadnienia stanowi istotną wadę, której nie można usunąć w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych, i w związku z tym podlega odrzuceniu *a limine* jako niedopuszczalna. Stanowisko takie prezentowane zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie Sądu Najwyższego - w odniesieniu do istotnego elementu kasacji, jakim był wymóg przedstawienia okoliczności uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania – zachowało aktualność na gruncie przepisów dotyczących skargi kasacyjnej. Spełnienie obowiązku wynikającego z art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 3 k.p.c. nie może polegać tylko na odwołaniu się do powołanych podstaw, na których oparta została skarga. Odwołanie się do podstaw kasacyjnych nie wypełnia obowiązku uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Byłoby to bowiem zbędnym powielaniem argumentów wskazanych w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, służących wykazaniu ich zasadności.

Skoro więc skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c. należało orzec, jak w sentencji (art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c.).